

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **D. C. L.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 1618/30, 140 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-180400-4/SO-2023,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-180400-4/SO-2023, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 9. 2023, č. j. OAM-42238-14/ZM-2023, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2023, č. j. MV-180400-4/SO-2023, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „OAMP“) ze dne 12. 9. 2023, č. j. OAM-42238-14/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost o vydání zaměstnanecké karty, neboť pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky.

2. Současně žalobce navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán nemůže žalobce sankcionovat za výkon jeho práv a oprávněných zájmů dle § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy sankcionovat ho za podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na území dle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců jak mu § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců explicitně umožňuje.
4. Žalobce konstatoval, že žádost o zaměstnaneckou kartu jako nový účel pobytu na území podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byla podána na území v souladu s podmínkami uvedenými v § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců, tedy v době, kdy žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem studia. Podle žalobce žalovaný jeho žádost akceptoval a nikdy nenamítal, že by žalobce k jejímu podání nebyl oprávněn.
5. Zdůraznil, že žalovaný se žádostí o zaměstnaneckou kartu meritorně nezabýval, tedy neposoudil splnění podmínek a doložení listinných důkazů pro získání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
6. Žalobce dále uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 4 odkázal na důvodovou zprávu k novele zákona o pobytu cizinců, kterou byly zavedeny množstevní kvóty pro počet podání žádostí o pobytová oprávnění na zastupitelských úřadech. Takové odůvodnění žalobce označil za nepřezkoumatelné a v rozporu s úmyslem zákonodárce, neboť žalovaný opomenul stať ze str. 48 uvedené důvodové zprávy, dle níž se kvóty vztahují pouze na cizince žádající o vstup na území ze zahraničí, nikoliv na cizince již na území pobývajících za nevýdělečnými účely, kteří chtějí účel pobytu změnit na výdělečný. Žalobce dodal, že nesplnění původního účelu pobytu (studium) nebylo zjištěno.
7. Žalobce sdělil, že mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, o které požádal prostřednictvím zastupitelského úřadu v Hanoji. A pokud již existuje pravomocné rozhodnutí o tom, že žalobce splnil podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, je v hrubém rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu, že v rámci odlišného řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu bylo seznáno, že se žalobce dopustil obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia.
8. Dále žalobce sdělil, že nerozumí žalovaným použitému pojmu „*nenaplnění deklarovaného účelu pobytu*“, neboť uvedený pojem zákon o pobytu cizinců nezná. V této souvislosti podotkl, že se zúčastnil jazykového kurzu pořádaného Českou zemědělskou univerzitou a poté studoval na soukromé škole reklamy.
9. Žalobce poukázal na jiná řízení cizinců v obdobném postavení jako žalobce, kterým byly zaměstnanecké karty na nekvalifikované pracovní pozice vydány. Přístup žalovaného k žalobci je diskriminační a v rozporu se zájmem a úmyslem zákonodárce a v rozporu s vlastní aplikační praxí. Právní zástupce žalobce uvedl, že je mu z praxe známo, že do konce dubna roku 2023 bylo žádostem o zaměstnaneckou kartu s totožnými skutkovými okolnostmi vyhověváno a až poté došlo k aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

cizinců. Pro uvedené důvody je napadené rozhodnutí nesprávné, nezákonné, nepřezkoumatelné a v rozporu se zásadou legitimního očekávání.

10. Dále žalobce nesouhlasil s odůvodněním OAMPu v prvostupňovém rozhodnutí, kde bylo uvedeno, že pobyt žalobce na území byl v rozporu s deklarovaným účelem a cílem – studium.
11. Žalobce označil za nezákonnou libovůli a názor v rozporu s dikcí zákona, že správní orgány zkoumaly výši mzdy ve vztahu k žalobcem doložené pracovní smlouvě, neboť již doložením pracovní smlouvy žalobce splnil podmínku pro vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
12. Dále uvedl, že v řízení nebyly naplněny skutkové okolnosti předvídané § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. K nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení č. 220/2019 Sb.“) a jeho přílohy č. 2 žalobce sdělil, že z něj nelze usuzovat na to, že pobyt žalobce na území není v zájmu České republiky. K uvedenému tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54. Žalobce konstatoval, že z provedeného dokazování vyplynulo, že není ohrožením bezpečnosti či veřejného pořádku České republiky.
13. Žalobce uvedl, že si pravděpodobně během pobytu na území v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia legálně brigádně přivydělával dle § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů. Je tudíž nelogické a nepřípustné, aby správní orgán žalobce sankcionoval za výkon jeho práva a oprávněných zájmů.
14. Žalobce dovodil, že závěry žalovaného popírají institut změny povolení k pobytu podle § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a nepřípustně rozlišují cizince na různé skupiny.
15. Dále žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné stran negativního dopadu do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaný se při zkoumání této otázky pouze omezil na zcela obecná konstatování a nezjišťoval skutečné zázemí žalobce.

Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost. Dále odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť značná část žalobních námitek se shoduje s námitkami odvolacími. Žalovaný konstatoval, že žalobce nebyl za výkon svých práv sankcionován. Podotkl, že pobyt žalobce nebyl nežádoucí od počátku, ale stal se jím až poté, co žalobce neplnil původní účel pobytu, tedy studium jazyka, a krátce po svém příjezdu na území požádal o změnu účelu na účel výkonu nekvalifikované práce, tedy podal žádost o zaměstnaneckou kartu. K poukazu žalobce na nepřípustné rozlišování mezi jednotlivými druhy povolení k pobytu žalovaný uvedl, že toto rozlišování vyplývá ze zákona i z účelu pobytu na území. Dodal, že odůvodněné změny účelu pobytu jsou běžně povolovány, avšak žalobce náhlou změnu účelu pobytu ničím neodůvodnil. Podle žalovaného v případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty zákon o pobytu cizinců nepředpokládá posuzování přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, neboť ten má možnost zvážit i jiné možnosti výdělečně činnosti. Žalovaný konstatoval, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečné Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zjištěného skutkového stavu, bylo dostatečně odůvodněno a v souladu s platnými právními předpisy.

Replika žalobce

17. Žalobce v replice uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření pravděpodobně účelově opomenul klíčovou žalobní argumentaci stran důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců, kterou byly zavedeny množstevní kvóty k podání žádosti o pobytové oprávnění prostřednictvím zastupitelských úřadů (sněmovní tisk č. 203 – zákon č. 176/2019 Sb.). S odkazem na uvedenou důvodovou zprávu opětovně konstatoval, že byl sankcionován za výkon svých práv, přičemž pokud účel pobytu (studium) neplnil, což navíc není případ žalobce, měl správní orgán postupovat podle § 37 nebo § 56 zákona o pobytu cizinců a pobytové oprávnění žalobci zrušit pro neplnění účelu.

Posouzení věci soudem

18. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
20. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
21. Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, kterou žalobce spatřoval v tom, že v dané věci nebyly naplněny okolnosti pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a byl nedostatečně posouzen dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce.
22. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po správním orgánu (odvolacím) požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v podání (odvolání); plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala.

23. Žalovaný se zabýval naplněním neurčitého právního pojmu zájmu České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Konstatoval, že Česká republika deklarovala skrze nařízení č. 220/2019 Sb. zájem na omezení nekvalifikované ekonomické migrace z Vietnamu. Žalobce se tomuto zájmu protivil, protože požádal o zaměstnaneckou kartu na nekvalifikovanou pracovní pozici pomocného kuchaře. Žalovaný své závěry srozumitelně odůvodnil (str. 5 až 7), odkázal na rozhodnou judikaturu a dostatečně podrobně se vypořádal s odvolacími námitkami. O přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vypovídá také postup samotného žalobce, který v žalobě zpochybňuje konkrétní závěry žalovaného.
24. Posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí neprovedl, což však nezakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zákon o pobytu cizinců v daném případě posouzení dopadu do soukromého a rodinného života cizince výslovně nevyžaduje. Z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a příslušné judikatury plyne, že správní orgány jsou povinny posuzovat přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případech, kdy to zákon o pobytu cizinců výslovně neukládá, avšak tato povinnost je nedílně spojena s tím, že žalobce v řízení otázku nepřiměřenosti nadnese a rozhodné skutečnosti tvrdí a doloží (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). V posuzované věci soud ze správního spisu nezjistil, že by žalobce během správního řízení namítal konkrétní skutkové okolnosti svědčící o nepřiměřenosti dopadu do jeho soukromého a rodinného života (žalobce pobýval na území od prosince 2022 za účelem jazykového studia) a žádné konkrétní skutečnosti netvrdil, natož aby je doložil, ani v žalobě. Napadené rozhodnutí rovněž typově představuje méně závažný zásah do práv jednotlivce než např. rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění či vyhoštění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, odst. 18). Soud proto neshledal, že by neprovedení posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce způsobilo nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.
25. Žalobce dále namítal, že bylo rozhodnuto v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť žalovaná rozhodla odlišně od jiných případů cizinců, v nichž nastaly stejné rozhodné skutečnosti jako v případě žalobce. K tomuto žalobce poukázal na několik sp. zn./č. j. rozhodnutí zastupitelských úřadů v Drážďanech a Tokiu. Uvedená rozhodnutí však soudu nedoložil, a tudíž soud nemohl posoudit, zda došlo k neodůvodněnému odchýlení se od ustálené praxe správních orgánů, tedy k porušení zásady legitimního očekávání ve vztahu k uváděným rozhodnutím. Obdobně se vyjádřil žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí, a tudíž není napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nepřezkoumatelné.
26. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.

27. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že mu bylo uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, o které požádal prostřednictvím zastupitelského úřadu v Hanoji, přičemž pokud již existuje pravomocné rozhodnutí o tom, že žalobce splnil podmínky pro udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, je v hrubém rozporu s § 53 odst. 3 správního řádu, že v rámci odlišného řízení o žádosti o zaměstnaneckou kartu bylo seznáno, že se žalobce dopustil obcházení zákona v případě prvotní žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem studia.
28. Uvedené obcházení zákona, kterého se žalobce měl dopustit tím, že na území přicestoval za účelem jazykového studia a na území posléze podal žádost o změnu účelu pobytu na zaměstnaneckou kartu, čímž se vyhnul množstevním kvótám na zastupitelském úřadě v Hanoji pro žádosti o pobytová oprávnění za výdělečným účelem, bylo toliko podpůrným argumentem správních orgánů pro rozšíření rozsahu zájmu České republiky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na žádost podanou žalobcem na území (str. 6 odst. 2 napadeného rozhodnutí). Zneužití dlouhodobého víza k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza (zde studium), představuje důvod pro nevydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, o který žalovaný však napadené rozhodnutí neopřel, ani jej detailněji neprokazoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, odst. 29).
29. Následně se soud zabýval souborem žalobních námitek, které ve své vzájemné souvislosti tvořily stěžejní žalobní námitku nezákonného zamítnutí žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, a to proto že pobyt žalobce na území nebyl v zájmu České republiky.
30. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců platí, že *„vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.“*
31. Podle § 1 odst. 2 nařízení č. 220/2019 Sb. platí, že *„maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.“*
32. Podle § 2 odst. 2 nařízení č. 220/2019 Sb. platí, že *„v případě zastupitelského úřadu neuvedeného v příloze č. 2 k tomuto nařízení lze žádosti o zaměstnaneckou kartu podávat bez omezení.“*
33. Podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že *„v průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.“*
34. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že *„dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.“*
35. Podstatou předmětné námítky se již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud, a to ve svém rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, v odst. 24 až 28: *„Zájem ČR je neurčitým právním pojmem, protože jeho obsah není na první pohled zřejmý. Předně je tedy nutné vyložit, co se zájmem ČR rozumí, a teprve poté lze posoudit, zdali pobyt stěžovatelky na území tomuto zájmu odporuje. Při výkladu je zapotřebí zohlednit celkový smysl § 56 odst. 1 písm. j) zákona o*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pobytu cizinců, jakož i okolnosti jeho vzniku (přiměřeně usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151).

36. Ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců bylo do zákona o pobytu cizinců včleněno zákonem č. 428/2005 Sb. s účinností od 26. 4. 2005. V původním znění zakazovalo udělit dlouhodobé vízum, pokud pobyt cizince na území nebyl v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Zákon č. 427/2010 Sb. z tohoto ustanovení vypustil slovo „zahraničněpolitickém“. Důvodová zpráva k této změně uvádí: „Ustanovení řeší důvody neudělení víza. Stávající právní úprava umožňuje vízum neudělit mimo jiné z důvodu zahraničně politického zájmu České republiky. Cílem návrhu je výslovně zakotvit možnost neudělení dlouhodobého víza nejen z hlediska zahraničně politického, ale i v dalších situacích, které nejsou v souladu se zájmy České republiky.“ To znamená, že zájem ČR není výhradně zahraničněpolitický; připouští také jiné zájmy, např. na bezpečnosti státu a jeho obyvatel, na získání kvalifikované pracovní síly atd. Přitom platí, že zájem státu musí být transparentním způsobem projevový navenek.
37. Vláda České republiky využila zákonného zmocnění v § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a pomocí nařízení č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce mimo jiné na zastupitelském úřadu v Hanoji. Dle přílohy č. 2 tohoto nařízení jde nanejvýš o 200 žádostí, z nichž všechny musí být podány v Programu klíčový a vědecký personál. Z důvodové zprávy k nařízení vlády č. 220/2019 Sb. vyplývá, že kvóty jsou stanovené též s přihlédnutím k bezpečnostním rizikům spojeným s migrací z Vietnamu. ČR má tedy ekonomicko bezpečnostní zájem na tom, aby na její území přicházely z Vietnamu za účelem zaměstnání pouze osoby způsobily zastávat pracovní pozice vyžadující vysokou kvalifikaci dle konkrétního programu. Pokud cizinec v Hanoji nepožádá o zaměstnaneckou kartu v rámci Programu klíčový a vědecký personál, žalovaná jeho žádosti nevyhoví pro rozpor se zájmem ČR dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Je však otázkou, zdali lze takto postupovat v případě žádosti o bytové oprávnění podané přímo v ČR (případ stěžovatelky).
38. Nejvyšší správní soud konstatuje, že konstrukce zvolená zákonodárcem vylučuje, aby ekonomicko bezpečnostní zájem ČR se promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jak to učinila žalovaná a aproboval krajský soud. Ustanovení § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. totiž výslovně zavádí kvóty pouze pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu v Hanoji, nikoli v ČR, kde toto omezení neplatí. Tento výklad odpovídá smyslu a účelu kvót (zabránění, aby zaměstnaneckou kartu získali žadatelé žádající z Vietnamu nesplňující potřebný stupeň kvalifikace). Vázanost kvót na žádosti o bytové oprávnění podané v zahraničí ostatně potvrdil sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb., který vládu výslovně zmocnil k přijetí nařízení č. 220/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“ Ostatně z § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že cizinec může požádat o změnu účelu pobytu, přičemž v případě zaměstnanecké karty lze tuto žádost podat dle § 42g odst. 5 věty druhé přímo ministerstvu (o čemž ostatně není sporu).
39. Kasační soud připomíná, že stěžovatelka pobývala na území ČR na základě dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia a chtěla tento účel změnit na výdělečný postupem podle § 42g odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců. Kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na ni nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu nepodala na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v ČR. Žalovaná tedy zamítla stěžovatelčinu žádost podanou v ČR nezákonně s odkazem na ekonomicko bezpečnostní zájem ČR vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji. Krajský soud postup žalované aproboval; jeho rozsudek je proto nezákonný.“

40. Jelikož se podstatou stěžejní námitky žaloby dostatečně podrobně zaobíral Nejvyšší správní soud ve výše citované části jeho rozsudku, bylo by zcela zbytečné, aby zdejší soud ony úvahy přeformuloval svými slovy a toliko se s nimi plně ztotožňuje. Soud tedy ve shodě se shora uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že kvóty stanovené pro žádosti podané na zastupitelském úřadu v Hanoji se na žalobce nevztahovaly, neboť žádost o zaměstnaneckou kartu žalobce nepodal na zastupitelském úřadu v Hanoji, nýbrž přímo v České republice. Žalovaný tedy zamítl žalobcovu žádost podanou v České republice nezákonně dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců s odkazem na ekonomicko bezpečnostní zájem České republiky vyjádřený kvótami pro zastupitelský úřad v Hanoji.
41. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost a v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Soud dle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil rovněž prvostupňové rozhodnutí OAMPu, neboť je zatíženo stejnou nezákonností jako napadené rozhodnutí žalovaného. V dalším řízení je žalovaný dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem soudu.
42. K žádosti o přerušení řízení zaslané žalovaným soud uvádí, že neshledal důvod k přerušení řízení, neboť se plně ztotožňuje se závěry obsaženými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, které nebyly dosud překonány. Skutečnost, že žalobce podal řadu kasačních stížností v obdobných kauzách dle soudu výše uvedené závěry sama o sobě nemůže nikterak zpochybnit. K poukazu na podnět žalobce na předání věci do rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu soud konstatuje, že ke dni rozhodnutí nebylo u rozšířeného senátu evidováno žádné takové podání od některého ze senátů Nejvyššího správního soudu.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, uložil soud žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) – převzetí a příprava zastoupení (§ 11 odst. 1 písm. a) AT) a podání žaloby (§ 11 odst. 1 písm. d) AT) a z částky 600 Kč za dva s tím související režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 4 AT. Náhradu nákladů řízení spojených s replikou ze dne 15. 3. 2024 soud žalobci nepřiznal,

neboť tato replika neobsahovala žádnou novou relevantní argumentaci, a proto nepředstavovala důvodně vynaložené náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 19. prosince 2024

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.